

4. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Luuk. 6: 36 - 42

Ihmisillä on useimmiten väärä ajatus hyvistä töistä. Moni perustaa kokonaan autuutensa niihin ja tahtoo niillä tehdä itsensä vanhurskaaksi Jumalan edessä, mikä kuitenkin on mahdotonta. Hyvien töittensä kautta ei yksikään ihminen tule vanhurskaaksi eli autuaaksi. Mutta sitten kun joku on Jeesuksen tykö tullut ja uskon kautta Hänessä vanhurskaaksi tehty, niin Vapahtaja vaatii kaikilta niiltä, jotka tahtovat olla Hänen omiansa ja Hänen veressänsä ovat löytäneet armon, että he myös osoittavat itsensä Hänen seuraajiksensa.

Vanhurskas tarkoittaa samaa kuin, että ihminen on viaton siihen asiaan, josta häntä on aikaisemmin soimattu. Jos nyt joku tekee hyviä töitä tullakseen sen kautta viattomaksi ja päästäkseen ansaitusta synnin rangaistuksesta, niin hän erehtyy pahoin. Sen sanoo Pyhä Raamattu meille selkeästi ja järkikin todistaa saman. Kuitenkin ihminen koko ahkeruudellansakin hyviä töitä tehdessään on ja pysyy aina syntisenä ja heikkona, erehtyy usein, ja hänen pahat työnsä ovat aina paljon useammat kuin hyvät; niin että hänen on mahdotonta olla viaton Kaikkinäkevän edessä, Hänen, joka tyynni tuntee sydämen salaisimmat ajatukset ja näkee meissä paljon sellaista, mitä emme itse näe emmekä huomaa. Sitä paitsi jos ihminen vielä voisikin tehdä itsensä aivan synnittömäksi, hän ei voi kuitenkaan mitään yli velvollisuutensa tehdä, eikä siis myöskään kelvottoman palvelijan tavoin voisi mitään Luojaltansa oikeutena vaatia. Jos itse Aadam olisi pysynyt viattomuuden tilassa ja oikein käyttänyt ne lahjat, jotka Herra hänelle antoi (joita vailla me langenneet ihmiset nyt olemme), niin ei hänellä kuitenkaan olisi ollut mitään vaadittavaa, vaan elämä olisi hänelle armopalkkana annettu, jos hän olisi pysynyt Jumalalle kuuliaisena. Kun nyt ihminen itse tietää syntiä tehneensä, ja sen täytyy kaiketi jokaisen myöntää, joka ei kaikkea totuutta tahdo kieltää, kuinka hän voi näin ollen hyvillä töillensä ansaita itsellensä vapahduksen kaikista niistä synneistä, joita hän on ennen tehnyt ja kaikista niistä, joita hän vielä tekee hyvien töittensä ohessa? Jokaisen täytyy havaita se mahdottomaksi. Pyhä Raamattu todistaa sen: ” **Niinkuin kirjoitettu on: ei ole kenkään**

vanhurskas, ei yksikään; Ei ole yhtäkään ymmärtäväistä, ei ole ketään, joka etsii Jumalaa. Kaikki ovat poikenneet pois ja ynnä kelvottomiksi tulleet: ei ole yhtään, joka hyvää tekee, ei yhtäkään. Mutta sen me tiedämme, että kaikki, mitä laki sanoo, sen hän sanoo niille, jotka lain alla ovat: että jokainen suu pitää tukittaman ja kaiken maailman pitää Jumalan edessä vikapää oleman. Sentähden ettei yksikään liha taida lain töiden kautta hänen edesssä vanhurskautetuksi tulla; sillä lain kautta synnin tunto tulee. Mutta nyt on se vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa, ilman lakia julistettu, lain ja profeettain kautta todistettu; Se Jumalan vanhurskaus, (sanon minä), joka tulee Jesuksen Kristuksen uskon kautta, kaikkein tykö ja kaikkein päälle, jotka uskovat: sillä ei ole yhtään eroitusta. Sillä kaikki ovat he syntiä tehneet ja ei heillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä. He tulevat ilman ansiotansa vanhurskaaksi, hänen armostansa, sen lunastuksen kautta, joka on Jesuksessa Kristuksessa,” Room. 3: 10 - 12, 19 - 24. ” Sillä kuolema on synnin palkka, mutta ijankaikkinen elämä on Jumalan lahja Jesuksessa Kristuksessa meidän Herrassamme.” Room. 6: 23. ” Sillä armosta te olette autuaiksi tulleet, uskon kautta, ja ette itse teissänne: Jumalan lahja se on: Ei töistä, ettei yksikään kerskaisi.” Ef. 2: 8 - 9.

Mutta aivan jostakin toisesta on kysymys, kun Vapahtaja vaatii lapsiltansa, että he **antaisivat valkeutensa valistaa ihmisten edessä** sillä perusteella, että Hän on jo ennen heidät armoittanut ja vanhurskaaksi tehnyt. Hyvä puu ei kannu hyvää hedelmää sitä varten, että sen sitten vasta pitää hyväksi tuleman; vaan että se jo ennen on hyväksi puuksi tullut, niin se itsestään kantaa hyviä hedelmiä eikä voi muuta tehdä. Mutta pahan puun täytyy pahoja hedelmiä kantaa. Kun nyt sellainen armoitettu ja vanhurskautettu ihminen tekee hyvää, sitten kun hän armon kautta uskoo Vapahtajan päälle ja sydäimestä rakastaa Herraansa Jeesusta ja tahtoo kaikella halulla olla Hänelle iloksi; ja sitten kun ihminen hänen ansiossansa on saanut armon voittaa pahan ja noudattaa hyvää, niin se on välttämätön hedelmä uskosta; ja sellainen ihminen tekee hyvää, ei vanhurskaaksi tullaksensa, vaan sentähden, että hän jo on uskon kautta vanhurskaaksi tullut. Sentähden varoittaa sekä Vapahtaja että Hänen apostolinsa kaikkia uskovaisia osoittamaan kaikessa vaelluksessansa maailmalle, että he rakastavat Häntä ja mielellänsä tottelevat Kuningastansa. Saamme nyt tilaisuuden tutkistella tätä tämän päivän pyhän evankeliumin johdolla, nimittäin:

**Velvollisuutta, jolla oikeita Jumalan lapsia vaaditaan
ahkeroinaan kristillisistä hyvistä töistä**

Ensiksi

Me kysymme nyt: **Kenen velvollisuus on ahkeroida hyvistä töistä?**
Vastaus: Kaikkien Jeesuksen uskovaisten lasten. Sillä yksin uskon kautta Jeesuksen ansioon ihminen tulee siihen tilaan, että hän saa halun elää Vapahtajallensa kunniaksi ja iloksi maailmassa, ja ihmisen koko mieli tulee uuden syntymisen ja kääntymisen kautta niin muutetuksi, että hänen entiset hillitsemättömät himonsa tukahdutetaan, ja ne asiat, jotka hänelle ennen olivat kaikkein kalleimpia, tulevat silloin usein aivan iljettäviksi ja kauhistaviksi. Kun ihminen Pyhän Hengen armon kautta tulee tuntemaan itsensä syvässä turmeluksessaan, Jumalan vihan alaisena, paljaana ja alastomana Jumalan tuomion edessä, ja tässä viheliäisyytensä tuntemisessa lähestyy Herraa Jeesusta yksinkertaisesti luottaen Hänen armoonsa eli siihen, että Hän, viaton Jumalan Karitsa, on kärsinyt ja täyden tehnyt kaikkien hänen syntiensä edestä; silloin sanotaan ihmisen tulleen uskoon Vapahtajan päälle. Uskon kautta Herraan Jeesukseen hän tulee vanhurskaaksi, se on: hän saa täydellisesti anteeksi kaikki syntinsä; ja kun hän on uskon kautta vanhurskaaksi tullut, niin hänellä on myös ” **rauha Jumalan kanssa meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta**”. Room. 5: 1. Siitä syttyy sitten ihmisessä sydämellinen ja palava rakkaus Vapahtajaamme, kun hän näkee itsensä kaikesta tuskasta päässeeksi ja Jeesuksen veressä vapahdetuksi ja päästetyksi kaikesta rangaistuksesta, joka muutoin olisi ollut peljättävänä. Sellainen köyhä syntinen, joka armosta on löytänyt vanhurskauden ja parantumisen Jeesuksen haavoissa, hän voi oikein asettaa oikeaan arvoonsa sen hyvän työn, että hän Jeesuksen kuolemassa näkee itsensä vapahdetuksi; ja kun me olemme löytäneet armon Kristuksessa, ja yhdellä kertaa näemme kaikki syntimme pois pyyhityiksi, niin me ihmettelemme Jeesuksen tutkimatonta rakkautta ja antaudumme kokonaan olemaan Hänen omansa. Silloin meille tulee vastenmieliseksi kaikki se, jonka me tiedämme vähänkin olevan Hänen mieltänsä vastaan. Ja kaikissa kiusauksissa sydämemme sanoo synnille näin: kuinka minä rasittaisin tuntoani sillä, että Vapahtajani mielen rikkoisin ja murheelliseksi saattaisin, Hänen, joka minua viheliäistä niin tutkimattomalla rakkaudella on rakastanut? Silloin me todella myös rakastamme lähimmäisiämme sydämestämme Kristuksessa Jeesuksessa ja Hänen tähtensä; kaikkein enimmin soisimme, että he kaikki tulisivat tuntemaan Vapahtajan ja Hänessä pääsisivät nauttimaan samaa autuutta, jonka mekin olemme saaneet osaksemme; ja meidän sydämemme iloitsee kun näemme jonkun rupeavan halajamaan Jeesuksen armoa.

Katso, tämä mieli tulee ihmiselle, kun hän on uskon kautta Jeesuksen veressä saanut syntinsä anteeksi. Silloin koko sydämemme tulee rakkauden ja kiitollisuuden voittamaksi siksi, että Hän on meitä kuolemaan asti rakastanut.

Sentähden se on myös meidän ilomme ja huvimme, kun elämässämme voimme jollakin tavalla osoittaa, kuinka kalliina me pidämme Vapahtajan rakkauden. Silloin synnin tekeminen tulee meille hirmuiseksi; ja jos meidät joskus vieteltäisiin syntiä tekemään, niin ei yksikään katumus ole katkerampi kuin se, jonka Jeesuksen rakkaudesta palava sydän tuntee, kun se erehdyksellensä on saattanut Jeesuksen nimen häväistyksi ja pilkatuksi. Tästä me näemme, että ainoastaan sellaisilta ihmisiltä voidaan vaatia niitä oikeita kristillisiä hyviä töitä, jotka eivät ole paljaita ulkonaisia töitä, vaan vakaan sydämen vaikuttamia. Sillä ei yhdelläkään muulla ole pysyvästä halua vaeltaa Herran teillä kuin niillä, joilla elävän uskon kautta Herran Jeesuksen päälle on rauha Jumalan kanssa; **ne ristiinnaulitsevat lihansa himojen ja halujen kanssa**, ja kun he ovat ottaneet Jeesuksen vastaan, niin he ovat saaneet voiman tulla Jumalan lapsiksi. Uudessa syntymisessä he ovat tulleet hyväksi puiksi, jotka eivät voi pahoja hedelmiä kantaa.

Jos me vielä lähemmin katselemme erityisesti niitä velvollisuuksia, joita Vapahtajamme tämän päivän evankeliumissa vaatii lapsiltansa, niin me niittenkin laadusta ja luonnosta helposti ymmärrämme, etteivät niitä koskaan voi täyttää muut kuin Jeesuksen uskovaiset lapset. Jeesus sanoo: ” **Olkaat sentähden laupiaat niinkuin teidän Isännekin laupias on.**” Kukapa ei näkisi, että ihminen, jonka on määrä olla laupeudessa Isän kaltainen ja jos hän antaa tästä käsin itseään taivuttaa olemaan laupias; niin pitää hänen itse ensin tulla tuntemaan ja oikein antamaan arvon Isän laupeudelle, jonka Hän enimmin osoitti siinä, että Hän **lähetti Poikansa maailmaan etsimään ja vapahtamaan sitä, mikä kadonnut oli.** Vaikka kuinkakin suuri tämä laupeus nyt itsessänsä on, niin eivät ihmiset kuitenkaan sitä oikein arvaa (anna arvoa) ennen kuin he itse siitä hyvää nauttivat ja omasta kokemuksesta tietävät, kuinka onnettomat he olisivat olleet, ellei olisi tapahtunut sitä suurta hanketta syntisten lunastuksesta Jeesuksen kautta. Sitten vasta ihminen osaa oikein arvata Jumalan laupeuden, kun hän itse tuntee ja on kokenut sitä; ja se yksin kehottaa meitä osoittamaan laupeutta lähimmäisiämme kohtaan. Kyllä se on tosi, että moni kääntymätön ihminen osaa luonnostansa olla niin helläsydäminen, että hän helposti surkuttelee muitten viheliäisyyttä, on myös halullinen auttamaan heitä; mutta ei kuitenkaan voida sanoa, että he kaikella tällä noudattavat Jeesuksen käskyä. Eivät he tee sitä Hänen tähtensä, vaan että he luonnostansa ovat niin taipuvaisia. Ei heidän laupeutensa ole taivaallisen Isän laupeuden kaltainen; sillä ensiksi se on aivan muuttuvainen sen mukaan, kuinka ihminen ajoittain on paremmalla tai huonommalla mielellä; ja sitä paitsi se ei ulotu vihollisiin asti niin kuin Isän rakkaus. Varsin toisin on Jeesuksen uskovaisten suhteen, jotka niin sanoaksemme Hänen rakkautensa valossa katselevat lähimmäistänsä. He taitavat Hänen armonsa kautta sydäimestä rakastaa vihollisiansakin. Kuuliaisuudesta Vapahtajaansa kohtaan

he ovat laupiaat, ja heidän laupeutensa pysyy aina, niin kauan kuin he itse Hänessä pysyvät ja katselevät muita ihmisiä oikeassa valossa Jeesuksen kalliisti ostettuna omaisuutena.

Samalla tavalla on yleensäkin kaikkien muitten kristillisten hyvien avujen laita. Ei suinkaan ihminen taida **rakkaudella tuomita lähimmäisestänsä**, eikä rukouksessa kantaa häntä Jumalan pitkämielisyyden ja armahtamisen huomaan, eikä myöskään olla kostoja suomatta ja toivottamatta ajassa tai iankaikkisuudessa, ellei hän ensin itse ole tuntenut itseänsä suureksi syntiseksi ja omassa sydämessään kokenut Jeesuksen veren sovittavaa ja puhdistavaa voimaa. Niin on myös **anteliaisuuden** kanssa, johon Jeesus myös kehottaa. Kyllä tätä niin kuin muitakin avuja voidaan tiettyjä aikoja jäljitellä, mutta se ei koskaan vuoda oikeasta lähteestä, ellei ihminen uskon kautta ole yhdistetty Herran Jeesuksen kanssa ja siitä nauti armoa voittamaan sydämensä luonnollista pahuutta.

Niin muodoin me näemme silloin, ettei kristillisiä avuja voida vaatia muilta kuin niiltä, jotka uskon kautta ristiinnaulitun Jeesuksen Kristuksen päälle ovat saaneet syntinsä anteeksi ja rauhan Jumalan kanssa. Sellaiset tekevät ilolla hyvää eivätkä ole ylpeitä omasta ansiostansa, vaan huolimatta kaikesta pyhityksestään näkevät monta syytä hävetä lukemattomia erehdyksiänsä ja puutoksiansa, ja lapsenmielisesti iloiten Jeesuksen armosta kiittävät Häntä nöyrällä sydämellä silloin, kun heille menestyy se, että he antavat valkeutensa valistaa ihmisten edessä sillä tavoin, että ihmiset sen kautta tulevat kehotetuiksi kunnioittamaan ja ylistämään Jumalaa.

Toiseksi

Me tahdomme nyt katsella: **kuinka tarpeellista on, että me kristillisiä hyviä töitä harjoitamme**. Siihen meillä on erityisesti kaksi syytä, nimittäin **ensiksi**, että juuri sitä varten Jeesus lunasti meidät, että me saisimme halun ja voiman hyljätä synnit ja noudattaa hyvää. Ja **toiseksi**, että toki olisi Jeesuksen sovinnon suurinta ylenkatsomista, jos me silmät ummistettuna tällä lohduttaisimme itseämme ja haluaisimme käyttää sitä kuitenkin jumalattomuuden peitteenä ja puolustuksena. Tuon ensimmäisen kohdan, nimittäin, että olemme lunastetut sitä varten, että saisimme halun ja voiman noudattaa hyvää, osoittaa Raamattu selkeillä sanoilla monessa paikassa. Paavali sanoo: ” **Sillä Jumalan armo, kaikille ihmisille terveellinen, on ilmestynyt. Joka meidät opettaa kaiken jumalattoman menon hylkäämään ja maailmalliset himot, ja tässä maailmassa siveästi ja hurskaasti ja jumalisesti elämään, Ja odottamaan autuaallista toivoa, ja suuren Jumalan ja meidän Lunastajamme Jesuksen Kristuksen ilmestystä, Joka itsensä antoi meidän edestämme, että hän meitä kaikesta vääryydestä lunastais ja itsellensä erinomaiseksi kansaksi puhdistais, ahkeraksi hyviin töihin.**” Tiit. 2: 11 - 14. Ja Pietari sanoo: ” Tietäen, ettette

ole katoovaisella hopialla eli kullalla lunastetut teidän turhasta menostanne, jonka te isäin säädystä saitte, Vaan kalliilla Kristuksen verellä, niinkuin viattoman ja puhtaan Karitsan;” 1. Piet. 1:18 -19.

Olisi todella myös mitä suurinta pilkkaa Jeesuksen lunastusta vastaan, jos ihmiset luulisivat, ettei heillä täysin muuttumattomina ja hallitsevaisissa synneissä elävinä olisi mitään pelättävää, koska Jeesus on heidät lunastanut. Paavali sanoo: ” **Mitäs siis meidän pitää sanoman? Pitääkö meidän vielä synnissä oleman, että armo suuremmaksi tulis? Pois se!**” Room. 6: 1 - 2. Ja sen jälkeen hän osoittaa, että armoitettujen tulee pitää arvossa Jeesuksen kärsiminen juuri niin kuin he olisivat itse kärsineet rangaistuksen syntiensä edestä. Joka siis tahtoisi pysyä synneissä sentähden, että Jeesus on meidät lunastanut, hän tekisi aivan yhtä tyhmästi kuin pahantekijä, joka kerran on pahojen tekojensa tähden rangaistu, mutta tahtoisikin uudelleen ruveta entistä pahuuttansa harjoittamaan sen sijaan, että hänen kärsimänsä rangaistuksen pitäisi peljättää hänet sellaisista rikoksista. Samoin Paavali tahtoo uskovaisia pitämään Jeesuksen kuoleman maksuna heidän syntiensä edestä, ja sellaisena kuin he Hänen persoonassansa itse olisivat kärsineet rangaistuksen, niin että tämän rangaistuksen paljoa enemmän pitää peljättämän heitä synneistä kuin, että he tahallisesti tekisivät syntiä ja uudelleen Jumalan Pojan itsellensä ristiinnaulitsisivat. Tämä on myös Paavalin tarkoitus, kun hän sanoo: ” **Niin myös te siksi teitänne pitäkää, että te olette kuolleet synnille, mutta elätte Jumalalle, Jesuksen Kristuksen meidän Herran kautta.**” Room. 6: 11.

On parasta, ettei sen sielun, joka oikein uskoo Vapahtajaan, mieleen edes tulekaan, että hänellä olisi vapaus ja lupa pysyä synneissäänsä; ei hänellä myöskään ole siihen halua, vaan hän kiittää Jumalaansa ja Vapahtajaansa, joka on hänet synnin vallasta vapahtanut. Ainoastaan suruttomat ja autuudestansa huolettomat ihmiset ovat niitä, jotka muuttumattomalla sydämellä tekevät itsellensä petollisen toivon Jumalan armoon Kristuksessa. Ne ihmiset pettävät itsensä surkeasti, jotka sanovat uskovansa Vapahtajan päälle, eivätkä kuitenkaan sydämestään välitä elää Hänelle kunniaksi ja iloksi. Eivät muut kuin Jeesuksen uskovaiset voi olla Hänelle otolliset, ja näiltä todella vaaditaan, että he totisesta pyhydestä ahkeroivat. Sentähden myös Paavali tahtoo, että tätä oppia tarmolla ja täydellä todella pitää saarnattaman. Tiit. 2: 15.

Kolmanneksi

Samoin kuin ei ole mahdollista, että joku on tosi kristitty ilman, että hänellä ei samalla olisi sisäistä halua noudattaa Herran käskyjä ja vaeltaa Jeesuksen mielen ja tahdon mukaan, samoin ei tarvita pitkällisiä kehotuksia siihen, että uskovaisia rohkaistaan kristillisten hyvien töitten harjoittamiseen. Tohtori Luther sanoo Roomalaisepistololan esipuheessaan uskovaisesta, että hän ei kysy, pitäisikö hyviä töitä tehtämän; vaan ennen kuin joku sitä kysyy, on hän

4. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

ne jo tehnyt ja on aina toimessa. Sitä ainoaa minä tahdon muistuttaa, että meillä on mitä suurin syy noudattaa Jeesuksen neuvoa: **valvokaat ja rukoilkaat!** koska me muutoin, raadollisina ihmisinä, usein kevytmielisydestä, huomaamattomuudesta ja äkkipikaisuudesta helposti saattaisimme antaa pahennuksen ja tehdä Jeesuksen kalliin nimen pilkatuksi. Useimmiten on niin, että kun joku Jumalan lapsi erehtyy, niin Vapahtajan kunnian täytyy siitä kärsiä, Hänelle se luetaan häpeäksi ja tämä mahtaa totisesti kirvellä jokaisen sydäntä, joka sydämen yksinkertaisuudella rakastaa Vapahtajaansa. Olkaamme sentähden arat Jeesuksen kunnian puolesta, niin että me tarkasti kaikessa vaellamme; sillä yhden silmänräpäyksen erehdys voi usein olla Jeesuksen nimelle suuremmaksi pilkaksi kuin mitä Jumalan lapsi koko kristillisellä elämällensä voi olla kehotuksena ihmisiä ylistämään ja kiittämään Jumalaa. Sitä armoa me siis tahdomme sydämeistä anoa itsellemme, että meidän uskollinen Armahtajamme varjelee meitä niin, ettei yksikään vetäisi päällensä sitä kovaa soimausta ja edesvastuuta, jonka Paavali muinoin pani uskovaisten päälle: ” **Sillä teidän tähtenne tulee Jumalan nimi pilkatuksi ...**” Room. 2: 24.